

Wyrok z dnia 3 sierpnia 2005 r.

I UK 373/04

Orzeczeniem o uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest każde orzeczenie (w tym również decyzja organu rentowego), w którym rozstrzygnięto kwestię uszczerbku, nawet wówczas, gdy nie stwierdzono jego wystąpienia.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2005 r. sprawy z odwołania Krzysztofa Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o jednorazowe odszkodowanie, na skutek kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 października 2004 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok w części ograniczającej ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu do 80% (osiemdziesięciu %) i przyznanie jednorazowego odszkodowania do kwoty 29.920 (dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia) złotych, a także w części orzekającej o kosztach postępowania (punkt I i III) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Suwałkach wyrokiem z dnia 26 listopada 2003 r. na skutek wniesienia odwołania przez Krzysztofa Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w B. z dnia 27 sierpnia 2001 r. odmawiającej mu jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego w wyniku wypadku przy pracy z 17 lutego 2001 r. zmienił zaskarżoną

decyzję i ustalił, że w wyniku tego wypadku odwołujący się Krzysztof Ś. doznał stałego lub długotrwałego 90 % uszczerbku na zdrowiu i z tego tytułu przyznał mu jednorazowe odszkodowanie w kwocie 40.068 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 17 lutego 2001 r. Krzysztof Ś. uczestniczył jako pasażer samochodu „Jelcz” w wypadku komunikacyjnym w trakcie wykonywania obowiązków pracowniczych. Doznał silnego stłuczenia po wyrzuceniu z kabiny samochodu. Od 19 lutego rozpoczął leczenie z rozpoznaniem stłuczenia okolicy podłopatkowej lewej. Zgłosił się też 21 lutego 2001 r. do lekarza okulisty, twierdząc że gorzej widzi na prawe oko. Oko lewe było upośledzone od czasu urazu doznanego w szkole w 1977 r. Z tytułu zaćmy pourazowej oka lewego, częściowego uszkodzenia źrenicy oka lewego i dwojenia pourazowego oka lewego do listopada 1998 r. był uznany przez lekarza Orzecznika ZUS za częściowo niezdolnego do pracy. Od 1999 r. ubiegał się o rentę z powodu dolegliwości kręgosłupa, a w 2001 r. z powodu stanu narządu wzroku po urazie oka prawego. Wniosek o jednorazowe odszkodowanie z tytułu uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku z 17 lutego 2001 r. złożył 18 lipca 2002 r., motywując go stanem narządu ruchu (dolegliwościami kręgosłupa). Lekarz orzecznik po badaniu 13 sierpnia 2001 r. orzekł, iż mimo występujących u ubezpieczonego schorzeń uszczerbek na jego zdrowiu wynosi 0%. Sąd Okręgowy przeprowadził dodatkowo dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii, który uznał, że rozpoznanie, jak i procentowa ocena uszczerbku na zdrowiu dokonana przez lekarza orzecznika jest prawidłowa. Wobec dołączenia dokumentacji medycznej, z której wynikało, że ubezpieczony ma pourazowy zanik obu nerwów wzrokowych, Sąd Okręgowy przeprowadził także dowód z opinii biegłego okulisty. Biegła Bożena S. stwierdziła zaniki proste nerwów wzrokowych obu oczu i stan po ranie perforującej rogówki oka lewego w 1977 r. i uznała, że przebyty 17 lutego 2001 r. uraz mógł spowodować uszczerbek na zdrowiu w postaci ograniczenia pola widzenia oka prawego do 50%, co stanowi 45% uszczerbku na zdrowiu (według poz. 31 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy, Płacy i Spraw Socjalnych). Wobec zastrzeżeń organu rentowego Sąd Okręgowy zażądał także pełnej dokumentacji leczenia przed wypadkiem i dopuścił dowód z dodatkowej opinii, w której biegła stwierdziła, że nie uwzględniono w opinii podwójnego widzenia, bo w badaniu nie stwierdzono podstaw do takiego stanu i zaproponowała uzupełnienie dokumentacji przez powtórzenie badań w warunkach klinicznych i wykonanie badania elektrofizjologicznego nerwów wzrokowych. Wyniki tych badań ubezpieczony złożył w lutym 2003 r. W kolejnej opinii uzupełniającej bie-

gła stwierdziła znaczne pogorszenie pola widzenia oka prawego i stwierdziła, że nie można wykluczyć związku przyczynowego między urazem z 17 lutego 2001 r. a zanikiem nerwów wzrokowych obu oczu. Uszczerbek oszacowała na 85%, wskazując na potrzebę wydania opinii przez innego biegłego z zakresu okulistyki. Sąd dopuścił dowód z opinii innej biegłej - Joanny Barbary K. Biegła rozpoznała u ubezpieczonego pourazowy zanik nerwu wzrokowego oka prawego, ślepotę pourazową oka lewego i stan po urazie głowy 17 lutego 2001 r. Mimo intensywnego leczenia po urazie od tego dnia ostrość wzroku obu oczu uległa pogorszeniu. Uszczerbek na zdrowiu określiła na 90%. Sąd pierwszej instancji rozważył, że obie biegłe jednoznacznie wskazywały na szybkie pogorszenie narządu wzroku wywołane zanikiem nerwów wzrokowych obu oczu i zgodnie wskazywały na związek przyczynowy między zdarzeniem z 17 lutego 2001 r. a aktualnym stanem wzroku. Ubezpieczony od 21 lutego 2001 r. był leczony z powodu pogorszenia się widzenia w prawym oku. Biegła Bożena S., która wydała pierwszą opinię, stwierdziła brak etiologii schorzenia innej niż uraz z 17 lutego 2001 r. Na tej podstawie Sąd Okręgowy ustalił, iż w wyniku wypadku przy pracy z 17 lutego 2001 r. ubezpieczony doznał 90% stałego uszczerbku na zdrowiu. Podstawę orzekania o wysokości uszczerbku na zdrowiu stanowiło rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustaleniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. Nr 234, poz. 1974) wydane na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673). Zgodnie z art. 46 tej ustawy w sprawie mają zastosowanie przepisy nowe, gdyż do wniosków o jednorazowe odszkodowanie zgłoszonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy obowiązujące w dniu wydania orzeczenia o uszczerbku na zdrowiu. Z załącznika do wskazanego rozporządzenia wynika, że przy obniżeniu ostrości wzroku lub utracie jednego lub obojga oczu uszczerbek dla parametrów ustalonych przy badaniu przez biegłą Joannę Barbarę K. dla oka prawego wynosi 90%. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia stanu oka lewego sprzed wypadku. Wysokość jednorazowego odszkodowania Sąd ustalił zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy z 30 października 2003 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w oparciu o stawki obowiązujące w grudniu 2002 r. Za każdy procent uszczerbku kwota odszkodowania wynosiła 445, 20 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 8

sierpnia 1998 r. w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 29, poz. 199 ze zm.).

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku w wyniku rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 października 2004 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z 21 sierpnia 2001 r. w ten sposób, że ustalił, iż w wyniku wypadku przy pracy z dnia 17 lutego 2001 r. Krzysztof Ś. doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 80% i z tego tytułu przyznał mu jednorazowe odszkodowanie w kwocie 29.920 zł (pkt I), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji w zakresie potrzebnym dla oceny uszczerbku w narządzie wzroku ubezpieczonego do dnia 17 lutego 2001 r. (kwestia uszczerbku na zdrowiu doznanego w wyniku urazu z 1977 r.) i wpływu na aktualny uszczerbek na zdrowiu powstały na skutek wypadku z dnia 17 lutego 2001 r. W opinii wydanej przez biegłe łącznie, stwierdzono, że „aktualnie stan narządu wzroku powoduje 90 % uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem w pracy w dniu 17 lutego 2001 r.”. Biegłe podkreśliły, że uraz z 1977 r. dotyczył tylko oka lewego, oko prawe było całkowicie sprawne. Przy założeniu, że badany widziałby dobrze na oboje oczu (tj. gdyby nie było urazu z 1977 r.) to urazy odniesione w wypadku z 17 października 2001 r. mogłyby w znacznym stopniu upośledzić widzenie obu oczu i wówczas mogło to stanowić 80% uszczerbku na zdrowiu. Sąd Apelacyjny podzielił tę opinię, uznając ją za wszechstronną, fachową i należycie uzasadnioną. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów organu rentowego, że jednorazowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy z 17 lutego 2001 r. powinien być pomniejszony o 30% jednorazowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu urazu z 1977 r. Sąd ten uznał, że ubezpieczonemu przysługuje jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy powodującego uszczerbek na zdrowiu w wysokości 80%, przy uwzględnieniu stawki 374 zł, za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 29.920 zł. Stawka wskazana przez Sąd Apelacyjny wynika z obwieszczenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 24 marca 2004 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. Nr 13, poz. 217). Powołując się na art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). Sąd Apelacyjny przyjął, iż w sprawie mają zastosowanie przepisy obowiązujące w dniu wydania orzeczenia o uszczerbku na zdrowiu, to jest z daty wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny. Wysokość jednorazowego odszkodowania została ustalona zgodnie z art. 12 wskazanej ustawy. Za wadliwe uznał Sąd Apelacyjny zastosowanie przez Sąd Okręgowy art. 48 z uwagi na upływ przewidzianego w nim terminu, jak i art. 49, który dotyczył wypadków w drodze do pracy lub z pracy.

Ubezpieczony wniósł kasację od powyższego wyroku zaskarżając go w punktach I i III, czyli w zakresie w jakim zmienił on wyrok Sądu pierwszej instancji i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz w zakresie orzeczenia o kosztach. Kasację opierał na naruszeniu przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy - art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i ustaleniach sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Podnosił także naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i zastosowanie art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, „gdzie zastosowany winien być art. 49a cytowanej ustawy” oraz wskazywał na niewłaściwe zastosowanie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 162, poz. 1349 ze zm.) w miejsce § 11 ust. 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 przytoczonego powyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

W uzasadnieniu kasacji skarżący podnosił, że ustalenie 80 % uszczerbku na zdrowiu oparte było jedynie na fragmencie opinii biegłych. Jest to ocena wybiórcza. Biegłe oceniły uszczerbek na 90 % i uznały go za konsekwencję wypadku z 17 lutego 2001 r. Stwierdzenie, że uszczerbek „mógłby wynosić 80%” wyrażone zostało w trybie przypuszczającym.

Zdaniem skarżącego, w rozpoznawanej sprawie powinna mieć zastosowanie ustawa wcześniejsza z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 36, poz. 144 ze zm.). Za bezpodstawne uznał przyjęcie - dla ustalenia wysokości odszkodowania - stawek obowiązujących w dacie orzekania przez Sąd drugiej instancji. Natomiast wysokość kosztów zastępstwa procesowego winna być ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 5

a nie § 11 ust. 2 wskazanego w kasacji rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., czyli wynosić 1.200 a nie 120 zł.

Kasacja zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego i oddalenie apelacji organu rentowego w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja ma usprawiedliwione podstawy. Na obecnym etapie postępowania pozostały sporne dwie kwestie. Pierwsza to rozmiar uszczerbku na zdrowiu będącego rezultatem wypadku przy pracy, któremu uległ ubezpieczony. W tej kwestii Sąd Apelacyjny poczynił własne ustalenia, częściowo odmienne od pierwszoinstancyjnych, jednakże - jak słusznie zarzucono w kasacji - nie są one oparte na wnikliwej i wszechstronnej analizie dowodów, a zatem doszło do naruszenia art. 233 § 1 k. p. c. Chodzi zwłaszcza o opinię biegłych lekarzy okulistów. Uszczerbek na zdrowiu stanowiący podstawę roszczenia o jednorazowe odszkodowanie stanowi takie następstwo wypadku przy pracy, które pozostaje z nim w normalnym związku przyczynowym. Z opinii biegłych wynika, że ubezpieczony doznał w wyniku wypadku przy pracy pourazowego zaniku prostego nerwów wzrokowych obu oczu. Oko lewe było uszkodzone przed tym wypadkiem (od 1977 r.), skutkiem czego ostrość widzenia w tym oku była już obniżona. Upośledzenie ostrości widzenia - jak wynika z opinii biegłych - nie jest jedynym efektem urazu. Stwierdziły one u ubezpieczonego również ograniczenie pola widzenia w prawym oku. Ustalenie uszczerbku wynoszącego 80 % Sąd Apelacyjny oparł na końcowym fragmencie opinii sformułowanym w trybie przypuszczającym i pozostającym w sprzeczności z wyrażonym wcześniej stwierdzeniem o związku z wypadkiem przy pracy 90 % uszczerbku. Przypuszczenia co do 80% uszczerbku biegle odniosły tylko do ostrości widzenia, pomijając ograniczenie pola widzenia. Wszystkie te okoliczności sprawiają, że ustalenie rozmiaru uszczerbku na zdrowiu w wysokości 80 % nie ma dostatecznych podstaw w materiale dowodowym.

Druga kwestia sporna odnosi się do prawa materialnego, a ściślej do problemu prawa, jakie winno być zastosowane w celu wyliczenia należnego odszkodowa-

nia. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny powołał art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Sąd nie odniósł się przy tym do art. 49a ust 1 tej ustawy, zgodnie z którym jej przepisy stosuje się do spraw o świadczenia z tytułu wypadków przy pracy, które nastąpiły począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r. Przepis ten został dodany do ustawy z dniem 1 lipca 2004 r. ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz. 1264). Zatem do oceny skutków wypadku przy pracy, któremu uległ ubezpieczony 17 lutego 2001 r., mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Problem sporny sprowadza się w istocie nie do tego, która ustawa ma zastosowanie, lecz jakie stawki winny stanowić podstawę wyliczenia odszkodowania. Stawki stosowane dla tego celu uległy bowiem istotnemu obniżeniu (poczynając od 1 kwietnia 2003 r.) w porównaniu do zastosowanych przez Sąd Okręgowy stawek z grudnia 2002 r. Poprzednio obowiązująca ustawa nie zawierała odpowiednika art. 46 ustawy z 2002 r., zgodnie z którym do wniosków o jednorazowe odszkodowanie zgłoszonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy obowiązujące w dniu wydania orzeczenia o uszczerbku na zdrowiu. Wzajemna relacja art. 46 i art. 49a ustawy stwarza trudności. Dysharmonia powstała niewątpliwie na skutek nowelizacji. W art. 46 wyrażona została zasada wynikająca poprzednio z § 5 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1988 r. w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 29, poz. 199 ze zm.), wydanego na podstawie art. 47 ustawy wypadkowej z 1975 r., wielokrotnie nowelizowanego. W myśl tego przepisu podwyższone kwoty jednorazowych odszkodowań mają zastosowanie do wniosków o jednorazowe odszkodowanie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy został stwierdzony począwszy od dnia ogłoszenia podwyższonych kwot jednorazowych odszkodowań w Monitorze Polskim. Przepis art. 46 aktualnie obowiązującej ustawy wypadkowej przejął tę zasadę (choć z pewnymi modyfikacjami), nadając jej rangę ustawową, co nastąpiło z uwagi na utratę mocy obowiązującej przez rozporządze wraz z uchyleniem ustawy zawierającej upoważnienie do jego wydania. Wnioski wypływające z wykładni historycznej pozwalają na przyjęcie, że art. 46 dotyczy jedynie stawek stanowiących podstawę wyliczenia wysokości jednorazowego odszkodowania, natomiast art. 49a - wszelkich innych przesłanek prawnych potrzeb-

nych do oceny roszczeń o świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Modyfikacja zasad międzyczasowych dokonana w art. 46 dotyczy dwóch przesłanek. W § 5 ust. 3 rozporządzenia była mowa jedynie o „podwyższonych” kwotach odszkodowania, obniżenie stawek nie było w nim przewidziane. Ponadto poprzednio obowiązująca zasada odwoływała się do daty stwierdzenia uszczerbku, natomiast w art. 46 ustawy z 30 października 2002 r. jest mowa nie o stwierdzeniu uszczerbku lecz o „wydaniu orzeczenia o uszczerbku”. Zdaniem Sądu Najwyższego zwrot ten oznacza pierwsze orzeczenie w przedmiocie uszczerbku, a przez orzeczenie należy rozumieć również decyzję organu rentowego wydaną w wyniku rozpoznania wniosku ubezpieczonego o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy. Jeżeli organ rentowy odmawia przyznania świadczeń z powodu nieuznania zdarzenia z wypadek przy pracy, pierwszym orzeczeniem o uszczerbku będzie orzeczenie sądu, w którym przyjęto jako przesłankę zaistnienie wypadku. Inaczej mówiąc orzeczeniem o uszczerbku jest takie orzeczenie lub decyzja, w którym ta kwestia była przedmiotem rozstrzygnięcia. Nie ma przekonujących argumentów dla przyjętej przez Sąd Apelacyjny koncepcji stosowania stawek z daty orzeczenia zmieniającego ustalenie stopnia uszczerbku. Wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że orzeczeniem „o uszczerbku” nie musi być orzeczenie stwierdzające uszczerbek, w dodatku zmieniające poprzednie orzeczenie w tej kwestii. Nie ma dostatecznych podstaw w treści omawianego przepisu dla przyjęcia tezy, że zaskarżenie rozmiaru ustalonego (przez organ rentowy lub sąd) uszczerbku powodowałoby niejako automatycznie możliwość podwyższenia lub obniżenia mających zastosowanie stawek służących wyliczeniu wysokości odszkodowania. Wysokość odszkodowania zależałaby wówczas nie tylko od prawidłowości oceny rozmiaru uszczerbku na zdrowiu ale i od przypadkowych niejednokrotnie okoliczności dotyczących czasu trwania postępowania w sprawie.

Do takich samych wniosków prowadzi wykładnia systemowa. W sprawach rozpoznawanych na podstawie aktualnie obowiązującej obecnie ustawy, zgodnie z jej art. 12 ust. 5 do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji przez ZUS.

Przedstawione rozważania prowadzą do wniosku, że w rozpoznawanej sprawie winny mieć zastosowanie - dla wyliczenia wysokości należnego ubezpieczonemu odszkodowania - przepisy ustalające tę wysokość obowiązujące w dacie wydania decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Wykładnia art. 46 ustawy z 30 paź-

dziennika 2002 r. dokonana przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku okazała się błędna.

Słusznie też zarzucono w kasacji niewłaściwe zastosowanie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 162, poz. 1349 ze zm.). W sprawie o jednorazowe odszkodowanie ma zastosowanie § 11 ust. 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania na podstawie art. 393¹³ § 1 k. p. c.

=====